

TENIR TRES AVIS...

Això era i no era, i si és cert bé i sinó també, que...

...es veu que tinc tres avis: l'avi Joan el que té el cabell blanc i que té 76 anys, l'avi Josep el que porta ulleres i que té 78 anys i finalment l'avi Manel que és baix i té 74 anys.

Tinc tres avis per què en Josep és el pare del meu pare, en Joan és el pare de la meua mare i en Manel és un home que sempre que vaig al parc el veig assegut al banc tot sol, i els meus pares li diuen "el-pobre-avi".

Un bon dia vaig anar al parc a jugar i a veure l'avi Manel, però... no hi era!!! L'avi Manel havia desaparegut! Jo estava boja per trobar-lo. Vaig anar als llocs que sabia que li agradaven més: a la cafeteria de la plaça, al supermercat, al banc de davant de l'escola... Però ni rastre.

Vaig donar la volta al poble tres vegades. M'havia descuidat d'entrar al casal dels avis, allà on l'avi Manel anava a jugar a l'oca cada dimecres. Vaig entrar-hi amb la il·lusió que trobaria l'avi Manel però tampoc hi era. A on devia ser?

Vaig mirar el rellotge i vaig veure que ja era hora d'anar a l'escola. Corrents vaig anar a casa a buscar la maleta ...jo encara seguia preocupada.

Vaig entrar a classe tota trista i vaig escoltar un xic distreta, com la "senyu" ens deia que havia vingut un mestre nou que a l'hora de lectura que ens llegiria contes, històries

i llibres a cau d'orella. Es deia Manel. Vaig pensar en "el-pobre-avi", però segur que no seria ell.

El van fer entrar i... sorpresa era l'avi Manel! Em vaig aixecar i li vaig fer una gran abraçada i vaig tornar al meu lloc a escoltar-lo amb molta atenció.

Al cap d'uns dies ens van dir que els contes a cau d'orella ens els explicaria la Roseta, l'àvia de la meva amiga Esther. Era molt divertida i ens feia riure molt, però aquell dia l'avi Manel ja no hi era i em vaig espantar. Quan va ser hora de sortir d'escola el vaig buscar per tot arreu . Havia desaparegut una altra vegada. Vaig anar a casa molt trista perquè poder ja no el tornaria a veure més.

Vaig entrar a casa i...

-Avi ets aquí! - vaig dir alegrement. -Què hi fas a casa?

-Els teus pares m'han dit que els dimarts a la tarda estan molt ocupats i m'han demanat que et faci de cangur i que t'ajudi a llegir i a escriure contes. Què et sembla? -

Va dir l'avi.

Vaig començar a fer salts d'alegria i vaig tornar a abraçar-lo.

De sobte va sonar el telèfon, era l'avi Joan que em deia que vindria amb l'avi Josep a veure'm, a berenar amb mi i a xerrar una estona. Els meus avis no coneixien al-pobre-avi-Manel i em vaig preocupar una mica. "I si no els hi cau bé?"- vaig pensar.

Quan van arribar els avis, els hi vaig presentar l'avi Manel i els hi vaig explicar tota la història. Els avis van xerrar una bona estona i es van fer amics de seguida.

Van quedar per anar a caminar junts cada dia i per fer una partida de l'oca cada dimecres. D'aquesta manera no estarien tan sols.

Jo vaig pensar que si seguien quedant per fer coses aviat no tindrien temps per a mi.

Però no va ser així. Els dilluns quan surto d'escola m'esperen per berenar tots junts al parc, el dimarts fem una caminada de mitja hora pel camí ral, els dimecres faig una partida de l'oca amb ells i els dijous m'expliquen un conte cada un.

Els divendres tinc ballet, i em venen a buscar tots tres ben puntuals.

Quina sort...sóc la única que tinc tres avis esperant-me a la vorera. És genial.

CATEGORIA A

MARIONA FOZ CORDERO

9 anys

4t Primària

Escola Vedruna

Ripoll